

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 16 nr. 12

december 2004

STORHED OG FALD

At dømme efter det brede smil var præsident George W. Bush en meget glad mand i dagene efter valget. Han havde brudt Bush-familiens forbandelse og sikret sig sin anden embedsperiode. Og med fine og mindre fine metoder på selve valgdagen blev sejren så stor, at den godt kunne tolkes som et bredt mandat til en fortsættelse af den udstukne politiske kurs: Benhård udenrigspolitik med militære interventioner og en økonomisk politik så liberal, at selv en Margaret Thatcher må rødme af misundelse. Så præsident Bush var vel nærmest en lykkelig mand. Lige så lykkelig som Lydiens kong Kroisos (561–547 f.Kr.), efter han havde underlagt sig alle de omkringliggende folkeslag og gjort hovedstaden Sardes rigere end nogensinde.

Kong Kroisos var faktisk så lykkelig, at han slet ikke kunne lade være med at prale med al sin rigdom og sine mange bedrifter. Derfor blev han så skuffet, da den store græske statsmand Solon nægtede at lade sig imponere. I Solons øjne var der mange andre, der var langt lykkeligere end Kroisos. Menneskelivet rummer mere end magt og penge, og man kan først fælde dom over en mands lykke, når han har lukket sine øjne for sidste gang. Indtil da, er han i bedste fald heldig, advarede Solon. Det var noget skrækkeligt vås i Kroisos' ører, men han kendte jo heller ikke til alle de ulykker, der ville vælte ned over ham i de efterfølgende år.

Præsident Bush skal være varsom med at prale med sin militante udenrigspolitik. Historiens dom kan blive nådesløs. Og landets rigdomme bør han helt holde mund med. USA er i dag verdenshistoriens største skyldnation. Den amerikanske udenlandsgæld er oppe på 280 procent af de årlige eksportindtægter, og havde den amerikanske dollar ikke haft en birolle som det globale finanssystems reservevaluta, ville USA for længst have delt skæbne med lande som Brasilien og Argentina. Hidtil har centralbankerne i Japan, Kina og det øvrige Asien opkøbt dollar i et rasende tempo. Det kan de ikke blive ved med, og derfor vil dollarfaldet accelerere. Når det sker, tvinges de banker, pensionskasser og private opsparere rundt om på kloden, som sidder med elleve tusinde milliarder dollars i aktier, obligationer og andre amerikanske gældsbeviser, til at sælge, inden dollarfaldet har ædt hele deres formue. Det vil knække det globale finans- og betalingssystem.

Præsident Bush' håbløse økonomiske politik har trukket den i forvejen skrøbelige verdensøkonomi fuldstændigt af led. Derfor er det kun de færreste, der tror, at det nuværende finanssystem holder mere end få år ud i fremtiden. Men det eneste konkrete bud på et nyt finanssystem er den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouches forslag til oprettelsen af et Nyt Bretton Woods. Det burde præsident Bush lytte til, hvis han da, som kong Kroisos, kan lære af sine fejl.

ØKONOMISKE LEJEMORDERE

Den 1. november sendte det amerikanske forlag **Berrett-Koehler Publishers Inc.** i **San Francisco** en ny bog på gaden med titlen: »En Økonomisk Lejemorders Bekendelser: Hvordan USA udnytter globaliseringen til at narre milliarder fra de fattige lande«. Forfatteren er **John Perkins**, der som ung, nyuddannet økonom blev rekrutteret af den amerikanske efterretningstjeneste **Det Nationale Sikkerhedsagentur, NSA**. I begyndelsen af **70'erne** blev han sendt verden rundt for at lokke fattige lande til at optage store milliardlån, der aldrig gjorde mærkbare indhug i fattigdommen, men som slavebandt de pågældende lande til amerikanske økonomiske interesser mere effektivt end den militære kontrol, som fortidens formelle imperier havde over deres vasalstater. I forordet til bogen, som han har gjort tilgængelig på internettet, skriver Perkins bl.a.:

»Økonomiske lejemordere (på engelsk: economic hit men, EHM -red.) er højt betalte professionelle, der narre millioner og milliarder af dollars ud af lande rundt om på kloden. De kanaliserer penge fra **Verdensbanken, Det Amerikanske Internationale Udviklingsagentur** og andre udenlandske »hjælpe«-organisationer ind på kæmpeselskabers konti og ned i lommerne på en håndfuld stenrige familier, som kontrollerer denne planets naturressourcer. Deres redskaber omfatter falske finansregnskaber, valgsvindel, korruption, afpresning, sex og mord. De spiller et spil, der er lige så gammelt som imperierne selv, men som har taget et nyt og skrækindjagende omfang under vore dages globalisering. Jeg burde kende til det, jeg var en EHM.«

Ifølge John Perkins optrådte den første økonomiske lejemorder, EHM, på den verdenspolitiske scene allerede i begyndelsen af **1950'erne**. Det var **Kermit Roosevelt**, barnbarn af præsident **Teddy Roosevelt**, der, med millioner af dollars og masser af manipulationer, fik væltet den demokratiske valgte **Mossadegh** i **Iran** og erstattet ham med den unge **USA**-venlige shah **Reza Pahlavi**. Og det succesrige kup i Iran kom til at danne skole. **USA** opdagede, at man ved hjælp af sådanne økonomiske lejemordere, EHM'er, kunne opbygge et effektivt amerikansk imperium uden at ende i åben krig med den globale modstander, **Sovjetunionen**.

Problemet med Kermit Roosevelt var dog, at han var **CIA-agent**, og var han blevet afsløret, eller havde kuppet mislykkedes, kunne det have skabt store problemer for **USA**. Derfor blev de efterfølgende EHM'er udstyret med civile jobs, der slørede deres egentlige arbejdsområde. Således også for John Perkins. Da han indledte sin aktive karriere som EHM i begyndelsen af **70'erne**, blev han ansat i det private firma **Chas. T. Main** i **Boston, Massachusetts**, hvorfra han formidlede offentlige og private gigantlån til forskellige udviklingsprojekter i **Den tredje Verden**. Hans virkelige arbejdsgiver var **USA's** største efterretningsorganisation, **NSA**, der er mest kendt og berygtet for sin elektroniske aflytning af telefonsamtaler overalt på kloden. Og »udviklingsprojekterne« var i virkeligheden skjulte finansieringsbidrag til nogle af **USA's** største virksomheder, som f.eks. **Bechtel Corp., Halliburton, Monsanto** m.fl. Eksempelvis gik mere end **90%** af et lån på en milliard dollars til **Ecuador** tilbage til en lille håndfuld amerikanske storkoncerner.

Men det hændte, at en EHM, trods ihærdige anstrengel-

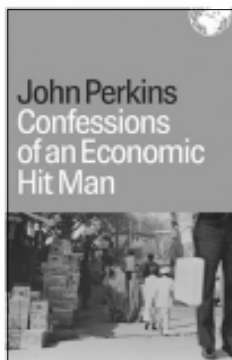
ser, måtte opgive at overtale en regeringsleder eller et statsoverhoved til »frivilligt« at tjene amerikanske økonomiske interesser. Så rykkede »sjakalerne« ind. Det betød voldelige destabiliseringer af regeringer og mord på ledende politikere. John Perkins nævner i sin bog **Ecuador**s præsident **Jaime Roldós** og **Panamas** præsident **Omar Torrijos**. De blev dræbt ved mystiske flystyrt i **maj** og **juli 1981**.

I præsident Torrijos' tilfælde drejede sagen sig om en ny **Panama-kanal**, der skulle anlægges i havniveau og uden den gamle kanals omfattende system af sluser. Præsident Torrijos havde allerede indgået omfattende kontrakter med japanske entreprenørselskaber om udførelsen af dette kæmpemæssige projekt, og han nægtede hårdnakket at overgive kontrakterne til amerikanske selskaber, trods massivt pres fra Perkins og andre EHM'er. Derfor blev »sjakalerne« sendt til Panama. Et af de selskaber, som forsøgte at få fingre i Panama-kanalkontrakterne, var **Bechtel Corp.**, der havde **George P. Schultz** som bestyrelsesformand og **Casper Weinberger** som medlem af direktionen. I **1981** sad Weinberger som forsvarsminister i den nyvalgte **Ronald Reagans** regering, og året efter rykkede Schulz ind på posten som udenrigsminister.

I et radiointerview med **Prometheus'** samarbejdspartner **Executive Intelligence Review**, som blev transmitteret over internettet den **4. december** (det kan stadig høres på www.larouchepub.com/radio), fortalte John Perkins, at det var terrorangrebene i **New York** og **Washington** den **11. september 2001**, der havde overbevist ham om, at historien om de økonomiske lejemordere måtte frem i offentligheden, fordi det efter hans mening var de ugeringer han selv og de andre EHM'er havde begået, som havde skabt det fjendebillede af **USA**, der er så udbredt overalt på kloden. Perkins befandt sig langt oppe ad **Amazon-floden**, da nyheden om terrorangrebene nåede ham, og han blev klar over, at han ikke længere kunne dulme sin dårlige samvittighed med det frivillige hjælpearbejde, han havde engageret sig i over de seneste tyve år. Ved hjemkomsten til **USA** gav hans 22-årige datter **Jessica** så det sidste lille skub til at få skrevet den bog, som han egentlig havde påbegyndt i **1982** i vrede over mordene på **Roldós** og **Torrijos**.

I en række kommentarer til John Perkins' bog i slutningen af november sagde den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**, at hans egne og hans medarbejders erfaringer fra internationalt politisk arbejde over de seneste **30 år** i vid udstrækning bekræfter de hændelser, som Perkins beskriver i sin bog. Blandt andet havde LaRouche i midten af **80'erne** personligt kontakt til flere af de japanske entreprenører, der havde været involveret i planerne om en ny Panama-kanal. Og LaRouches vedholdende kamp for en omfattende reorganisering af den politiske og økonomiske verdensorden har gentagne gange bragt ham i direkte opposition til magtapparatet bag de økonomiske lejemordere.

Det startede med LaRouches forslag til oprettelsen af en »**International Udviklingsbank**«, som blev fremlagt på **De alliancefrie Landes** møde i **Lima, Peru** i **1975** og som på det efterfølgende topmøde i **Sri Lanka** i sommeren **1976** blev vedtaget som **De alliancefrie Landes** forslag til **FN** om indførelsen af en ny, retfærdig økonomisk verdensorden. Dernæst kom »**Operation Juarez**« i **1982**, hvor LaRouche

foreslog, at de dybt forgældede lande i **Latinamerika**, som alle havde haft besøg af Perkins' EHM'er, oprettede et »gældsatte landes kartel«, så det kunne blive landene og ikke bankerne, der dikterede afbetalingsbetingelserne.

Da **Berlin-muren** faldt i **1989**, foreslog LaRouche, som modvægt til bankernes og IMF's berygtede »chokterapi«, at trekantsområdet mellem **Berlin**, **Wien** og **Paris** blev omdannet til et industrielt, økonomisk lokomotiv, der kunne trække de sønderknuste økonomier i **Østeuropa** i gang. I **1991** blev LaRouches program »*Den europæiske Trekant*« så udvidet til »*Den eurasiske Landbro*«, et forslag om gigantiske infrastrukturprojekter, der kunne forbinde hele det eurasiske kontinent fra **Europa** til **Kina**. Og i **1997** fremlagde LaRouche et detaljeret forslag om at erstatte det nuværende kriseramte valutasystem med et »*Nyt Bretton Woods*«, der med faste, justerbare valutakurser kunne genoplive de bedste aspekter af efterkrigstidens udviklingsorienterede finans- og betalings-system, som var blevet vedtaget i **Bretton Woods**, **New Hampshire** i **1944**, men opløst af præsident **Richard Nixon** i **august 1971**, på foranledning af bl. a. den daværende departementschef på regeringens budgetkontor, **George P. Schultz**.

I en artikel i den tyske avis *Neue Solidarität* den **25. november** skrev **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, at metoden bag den økonomiske afpresning og de politiske mord, som John Perkins beskriver i sin bog, bør give anledning til at se nærmere på den lange række af politiske mord, som har hærgnet Europa i de seneste tredive år. Flystyrtet, der dræbte den italienske industrileder **Enrico Mattei** i **oktober 1962**, mordene på den tyske bankdirektør **Jürgen Ponto** i **juli 1977**, den italienske premierminister **Aldo Moro** i **maj 1978**, **Sveriges** statsminister **Olof Palme** den **28. februar 1986**, direktøren for **Tysklands** største bank **Deutsche Bank**, **Alfred Herrhausen**, den **30. november 1989** og den tyske genforeningsfonds direktør **Ditlev Rohwedder** den **1. april 1991**. Hertil kunne også lægges statsmordet på **Pakistans** præsident **Zulfiqar Ali Bhutto** i **april 1979**, og mordene på

Indiens to premierministre **Indira Gandhi** i **oktober 1984** og hendes søn **Rajiv Gandhi** i **maj 1991**.

Helga Zepp-LaRouche påpegede i sin artikel, at den amerikanske efterretningseksperter **Fletcher Prouty** allerede i **1992** havde insisteret på, at præsident **John F. Kennedy**, **Enrico Mattei** og **Olof Palme** var blevet myrdet, fordi de opponerede imod en lille global magtelite. Det samme kunne man sige om bankdirektør Herrhausen. To dage før sin død havde han fremlagt en plan om en massiv afskrivning af **Den tredje Verdens** gæld for bestyrelsen i Deutsche Bank. Han blev mødt med isnende kulde. Alligevel havde han til hensigt at fremlægge lignende planer med udgangspunkt i genopbygningen af **Østtyskland**, for **The American Council on Germany** i **New York** i forbindelse med FN's generalforsamling en uge senere. Samtidig luftede hans nære ven, forbundskansler **Helmut Kohl**, for første gang kætterske tanker om et genforenet **Tyskland**, uden først at have fået det »godkendt« af **Frankrig**, **Storbritannien** og **USA**. To døgn senere var Herrhausen død, og »i sit livs mørkeste stund«, to uger senere, blev Kohl for første gang præsenteret for stormagternes diktat: En økonomisk og politisk spændetrøje, der senere skulle få navnet »**Maastricht-traktaten**«.

I en artikel i *Executive Intelligence Review* den **3. december** gav Lyndon LaRouche en længere kommentar til John Perkins' bog. Her understregede han, at Perkins' beskrivelse af begivenhederne i det store hele var korrekt, og at det var uhyre vigtigt, at hans historie kom ud til offentligheden i USA og den øvrige verden. Men LaRouche havde også nogle væsentlige korrektioner til Perkins' fremstilling. For det første, er Perkins' beskrivelse af magtstrukturen bag de økonomiske lejermordere alt for snæver. Selv om USA spiller en væsentlig rolle, er der ikke tale om et simpelt »angloamerikansk kompleks«, men snarere et »**venetiansk kompleks**«, der består af et bredt, internationalt finansoligarki. Det er også den bedste historiske parallel til den form for imperium, der er ved at blive opbygget. I det **14. århundrede** benyttede de norditalienske banker sig nemlig af økonomiske leje-

LYM-KONFERENCE I KØBENHAVN

Den **20.-21. november** afholdt LaRouches Ungdomsbevægelse, **LYM**, en to-dages konference i **Brøndby**. Der var gæster fra **Sverige**, **Tyskland** og **Etiopien**. **Tom Gillesberg** talte under overskriften: »Lad ikke den danske ideologi forhindre dig i at være et verdenshistorisk individ«, **Hartmut Cramer** fra **Schiller Institut** i **Wiesbaden** talte om den tyske økonom **Wilhelm Lautenbach** og den forspildte chance for at løse den økonomiske krise i Tyskland, **1932-33**, med en tysk udgave af **Roosevelts** politik. **Rosa Tennenbaum** fra **Berlin** præsenterede **Friedrich Schillers** filosofi og skuespil, illustreret af udvalgte scener fra dramaet »*Kabale og Kærlighed*«, og ved hjælp af levende musikalske eksempler og geometri fik **Michelle Rasmussen** de tilstedeværende til at løse en række musikalske gåder, som **Johan Sebastian Bach** skrev til den preussiske konge **Frederik den Store** tilbage i **1747**. Derudover var der over telefonen omfattende dialoger

Hartmut Cramer diskuterer med de unge.

med **Lyndon LaRouche** fra **Leesburg** (kan læses på www.larouchepac.com), **Virginia** og **Helga Zepp-LaRouche** fra **Berlin**. Lyndon LaRouche satte **John Perkins'** bog »*En økonomisk lejermorders bekendelse*« i et større historisk og politisk perspektiv, og Helga Zepp-LaRouche fortalte om den kulturelle ødelæggelse, der fandt sted i efterkrigstidens **Europa** under ledelse af den **CIA**-finansierede **CCF**, **Kongressen for Kulturel Frihed**. Udover foredragene, var der sang- og kortræning, og en såkaldt »**Monge-brigade**«, der arbejdede sig igennem **Platons** dialog »*Kritias*«. Og naturligvis socialt samvær og diskussioner til langt ud på natten.

mordere til at holde styr på deres finansimperium. De to mest berygtede agenter fra **Bardi-banken** gik under øgenavnene »**Biche**« og »**Mouche**«. Og politisk set har det nævnte finansoligarki sin rod i den synarkisme, eller magtpolitiske filosofi, som opstod i kredsen omkring **Napoleon**, og som atter stak sit hoved frem i det **20. århundrede** i den italienske og spanske fascisme og den tyske nazisme.

Dernæst har Perkins ikke helt styr på den væsentlige rolle, som George P. Schultz, og kredsen omkring ham, spiller. Ganske vist er Schulz nævnt adskillige gange i bogen i forbindelse med de amerikanske koncerner, som har draget mest nytte af den systematiske økonomiske slavebinding af de fattige lande. Og Perkins beskriver også korrekt, hvordan Verdensbanken og IMF involveres i denne slavebinding gennem udstedelsen af alt for store lån (et trick, som **Venedig** udviklede til perfektion allerede i **Middelalderen** -red.). Men Perkins har i den forbindelse ikke helt forstået vigtigheden af opløsningen af efterkrigstidens **Bretton Woods-finanssystem** i **august 1971**, hvor George P. Schultz ganske enkelt var bankernes agent i Richard Nixons regering. Og selv om Perkins har en intuitiv fornemmelse af, at denne form for finansiel imperiebygning ikke just er i overensstemmelse med ånden fra **Den amerikanske Revolution** og USA's forfatning, så har han, trods sin baggrund som økonom, ikke helt forstået, hvor afgrundsdyb forskellig denne tankegang er fra det oprindelige »amerikanske system«, som blev udviklet af **Alexander Hamilton**, **Henry C. Carey** og **Abraham Lincoln**.

Endelig bliver Perkins offer for sin egen »grønne ideologi«, når han kritiserer teknologierne i de udviklingsprojekter, der rent faktisk blev sat i værk i **70'erne** og **80'erne**. Selv om han gentagne gange refererer til terrorangrebene den **11. september**, som den umiddelbare anledning til at bogen endelig blev skrevet, så beskriver han ikke det politiske netværk i og omkring Bush-regeringen, som undlod at træffe foranstaltninger, som kunne have afværget angrebene, og som prompte udnyttede chancen til at iværksatte deres helt egne planer for et amerikansk imperium. Også her spillede George Schultz en nøglerolle. Allerede i **foråret** og **sommeren 2000** håndplukkede han personligt alle nøglepersonerne i George Bush' kommende regering. »**The Vulcans**« blev de kaldt, **Dick Cheney** og **Condaleeza Rice** m.fl. (se også *Agro-Nyt*, okt. '02).

Selv om John Perkins altså ikke har fået alle grimme detaljer med, spiller den tidligere amerikanske udenrigsminister George P. Schultz en central rolle i bogen. Så hvis det var global magt og indflydelse, man ønskede at gnutte skuldre med i den nye danske »liberale« tænketank **Center for Politiske studier**, **CEPOS**, så valgte man sandelig rigtigt, da man udnævnte hr. Schultz til æresmedlem af den rådgivende komité. CEPOS blev officielt dannet den **11. marts 2004**, og i kredsen af stiftere finder man kendte og mindre kendte personligheder som lektor **David Gress**, tidl. udenrigsminister **Uffe Ellemann-Jensen**, tidl. statsminister **Poul Schlüter**, professor **Bent Jensen**, redaktørerne **Bent Blüdnikow** og **Samuel Rachlin**, generalløjtnant **Kjeld Hillingsø** og fodboldtræner **Michael Laudrup** m.fl.

DOLLARFALD OG SYSTEMKRAK

Ikke så snart var præsidentvalget i **USA** overstået, før den amerikanske dollar fortsatte sit fald overfor verdens øvrige valutaer. Da dollaren ikke kun er en valuta man køber sko, hamburgere og aviser for hjemme i **USA**, men også har en yderst central rolle som reservevaluta i det nuværende globale finanssystem, er frygten for et systemsammenbrud atter blusset op. Et emne, politikere og finansfolk stort set har holdt sig fra, lige siden den daværende amerikanske finansminister **Robert Rubin** i kølvandet på krisen i **Asien** i **1997-98** slukkede de ulmende finanskriser i **Tyrkiet**, **Argentina** og **Brasilien** med en stor spand nytrykte dollars.

I en forsideartikel med titlen »*Den forsvindende dollar*«, illustreret af en tegning af kålorm, som æder løs af en dollarseddel, skrev det britiske ugemagasin *The Economist* den **2. december** bl.a.: »Dollaren er ikke, hvad den har været. Over de seneste tre år er den faldet med **35%** overfor **euroen** og **24%** overfor yennen. Men dens seneste nedtur er blot et symptom på en endnu større elendighed: Det globale finanssystem er under et enormt pres. Amerika har tillagt sig vaner, der, mildt sagt, ikke er passende for vogteren af verdens vigtigste reservevaluta: Galopperende offentlig låntagning, rasende privatforbrug og et betalingsbalanceunderskud stort nok til at have kørt ethvert andet land statsbankerot for lang tid siden. Alt dette gør en devaluering af dollaren uundgåelig, i særdeleshed fordi det synes at være en attraktiv løsning for lederne af et dybt forgældet Amerika. De politiske ledere synes nærmest at tale dollaren ned. Men det er et meget farligt spil. Hvem i alverden vil investere i en valuta, som med stor sandsynlighed vil blive mindre værd?«

»Et andet forhold ved det globale finanssystem, som giver anledning til bekymring, er det faktum, at det er blevet en gigantisk seddelmaskine, efterhånden som Amerikas politik med let tilgængelig likviditet har bredt sig ud over landets grænser. I faktiske tal vokser den globale likviditet hurtigere end nogensinde tidligere. Unge økonomier, især i **Asien**, som forsøger at fastlåse deres valutaer til dollaren, er blevet tvunget til at overbyde den amerikanske føderalbanks supergavmilde pengepolitik: Når centralbanker opkøber dollars for at holde deres egne valutaer nede, trykker de lokale penge for at kunne gøre det. Denne overflod af global likviditet har ikke presset inflationen op. I stedet er den gledet ind i aktie- og huspriserne verden over, og skabt serier af værdipapirbobler.«

The Economist frygter, at **Bush-regeringens** stiltiende accept af dollarfaldet vil ende med et gigantisk brag. Omverdenen har i dag bruttotilgodehavender i **USA** i størrelsesordenen **11.000 mia. dollars**, og med udsigt til et betalingsbalanceunderskud, der vokser til **825 mia. dollar** i **2006** (**6,4%** af **BNP**), vil **USA** være afhængig af yderligere tilskud fra den øvrige verden på over **2 mia. dollars** hver evig eneste dag. De penge kommer næppe, hvis dollaren fortsat taber værdi.

Endnu har ingen turde starte diskussionen om, hvad skal komme bagefter, når dollarsystemet definitivt er brudt sammen. Indtil videre, er det eneste konkrete forslag på bordet **Lyndon LaRouches** forslag om et **Nyt Bretton Woods**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, sj@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af *Agro-Nyt*, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Eget tryk